

Jak lvové bijem v lockdownu o mříže

Jak lvové bijem v lockdownu o mříže

Sestry a bratři,

nepříliš daleko od nás je kopec Raná a na tom kopci nadšenci už po desetiletí provozují takzvané závěsné létání. Nejdřív musíte na ten kopec vylézt, nahoře si rozbalíte křídlo, kterému se říká rogalo, rozeběhnete se z kopce dolů a během okamžiku už letíte. Závěsné tohle létání je proto, že jste při letu pod tím křídlem zavěšeni. No, a potom už záleží jenom na vás, jak se vám podaří využít proudění stoupajícího teplého vzduchu. Ve výšce se prý dá vydržet i celé hodiny.

Prorok Izajáš sice rogalo nejspíš neznal, ale závěsné létání ano. Tímhle stylem se totiž ve vzduchu odjaktěživa pohybují orli. U nás nikde poblíž sice orel nelétá, ale takové káně to umí úplně stejně.

Při pohledu na tohle ptačí plachtění člověku na mysli vytane úryvek z básně Jana Nerudy: *„Jak lvové bijem o mříže, jak lvové v kleci jatí, my bychom vzhůru k nebesům a jsme zde Zemí spjatí“*.

Něco podobného prožíval před dvěma a půl tisíci lety i Izajáš se svými soukmenovci. Byli už několik desetiletí v zajetí v Babylónu a moc se jim stýskalo po domově. Jenže nic se s tím nedalo dělat – byli holt s tou babylónskou zemí z donucení spjatí.

Právě tehdy prorokovi došlo, že nejhorší, co se může stát, je propadnout skepsi, beznaději a fňukání. A protože měl básnické střevo, složil hned na to jednu velmi inspirativní báseň (Izajáš 40,21-31).

Vlastně je to krátký manuál ve verších, návod, jak se odpoutat od toho, co nás svazuje a sráží k zemi, jak vyletět vzhůru a získat nadhled a novou energii.

Jelikož jsme na tom v současném pandemickém lockdownu podobně, mohl by nám tenhle manuál pomoci. Přípravení?

Úplně nejdřív musíme změnit pohled na Pána Boha. Není to nějaká modla, džin v láhvi, který nemá nic jiného na práci, než plnit naše přání, když ne okamžitě, tak nejpozději do zítřka. Takhle by se nám to nejspíš líbilo, ale už z pohádek víme, že kouzla obvykle nevedou ke štěstí nýbrž naopak k neštěstí.

Izajáš nám poetickými výrazy Boha představuje jako toho, kdo založil Zemi, kdo roztahuje nebeskou klenbu a ví o každé hvězdě na nebi. Z téhle perspektivy potom všechno vypadá jinak. Lidé připomínají kobylky a politici se svou častou arogancí rostliny, které když sotva zakoření, už usychají a jsou ty tam. Naše křehkost a dočasnost je v ostrém kontrastu k Boží věčnosti, naše úzce zaměřená pozornost na sebe sama nemá moc společného s jeho daleko širším nadhledem. A právě o tenhle nadhled jde.

Izajáš přichází s návrhem. Máme se otevřít Boží energii, načerpat u něj sílu a odvahu. Je to něco docela jiného, než okamžité uspokojení po zásahu nějakého džina z láhve. *„Vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“* Jinak řečeno: takoví lidé mají nadhled a jsou v pravý čas tam, kde je jich potřeba.

Ještě drobnost. Jak se k téhle Boží energii dá dostat? Jednoduše, přes naději, shrnuje Izajáš. Ten, kdo si uchová naději, nepotřebuje zázraky, naopak, jeho přičiněním se zázraky dějí. Popřejme si tedy nyní ne hodně štěstí, ale hodně naděje!

Sestry a bratři, myslím na vás a modlím se za vás. S některými z vás se potkáme zítra při rozloučení u hrobu bratra Jiřího. Na shledanou!

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích